

Waga szalkowa

Początkowo do mierzenia ludzie wykorzystywali własne ciało: stopę, łokieć czy piędź (odległość między końcami kciuka i palca środkowego). Dla odmierzania długości posługiwano się określeniami: „po kostki”, „po pas”, „po kolana”. Objętości początkowo mierzono używając garści, następnie stosowano garnce, beczki. Jeśli chodzi o wagę ważono na kamienie, łuty. Wiele z tych miar było niedokładnych bo łokcie miały różną miarę, a kamienie wagę. Zaczęto więc dążyć do ujednoczenia miar wprowadzając odpowiednie zarządzenia.

Popularnym urządzeniem stała się waga. Zmieniała się ona na przestrzeni wieków. Powszechnie wykorzystywano na przykład wagę szalkową. Miała ona dwa ramiona umocowane na stojaku i dwie szalki. Na jednej kładziono ważony towar, na drugiej odważniki. Ważnym elementem, który wyznaczał równowagę były dzióbki. Elementy te miały różnorodne kształty. Wagi z Warszawy miały na przykład często dzióbki w kształcie syreny, a te ze Lwowa w kształcie lwa. Warto wiedzieć, że w Kielcach też wytwarzano wagi. Muzeum Historii Kielc posiada w swoich zbiorach wagę szalkową z fabryki Aleksandra Czerwieńca działającego w latach 30. XX w. Warto zwrócić uwagę na jej dzióbki, które są w kształcie... kaczek.

Iwona Grabczak